

SZARVAS ÉS VIDÉKE

VISSZAFÖLDHATÁSI ÉS SZAKMUNKÁKALAKODÁSI HETILAP.

Szomori irodája:

Vármegye-utca 983. szám, hova a lap szállandó részül illeszkedő közlemények küldendők. — Kéziratok vissza nem adandók. BÉRMENTETLEN LEVELEK EL NEM FOJADTATNAK.

Nemzeti irodái árak:

Egész évre 4 ft. — Félévre 2 ft.
Nemzetileg 2 ft. — Egyes szám . . . 3 kr.
MINDEN HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.

Kiadóhivatal:

Belicey-utca 11. szám, (saját ház), hova az előfizető pénzek intézendők. — Hirdetéseket jutányos áron elfogad. BÉLYEGDIJ MINDEN HIRDETÉSÉRT 30 KRAJCÁR.

Munkásaink sorsa.

Az alföldi munkások mozgalma, különösen pedig a vásárhelyi szomorú emléktől munkás zendülés az egész ország figyelmét magára vonta s míg magáról a zendülésről, mely egy éretnen és félrevezetett tömeg nyers erőszakának brutális nyilvánulása volt, a legelőkeltebben és leghűbéesebben nyilatkozott az egész társadalom a munkások kérdés megoldásáról is komolyan kezdett gondolkodni s olyan dolgok és olyan körülmények ötlöttek szemébe vizsgálódásai közepette, melyeket eddig észre sem vett, holott ezek a legnagyobb figyelemre érdemesek, ha javítani és segíteni akarunk a tagadhatatlanul rosszra vált helyzeten.

Kétségbevonhatatlan tény az, hogy a munkás nép elégtelenségének valami oka kell legyen s hogy az alföldi szelid munkás népet, különösen pedig az elég ügyes és értelmes vásárhelyi munkást pusztán üres frázisokkal, nagyhangú ígéretekkel és izgatásokkal még nem lehetett volna behajszolni a szegénytelen zendülésbe egy egyszerű, korlátolt felfogású izgatónak, de voltak mellékes körülmények és voltak dolgok, melyek közre játszottak abban, hogy elveszítse hideg vérének s erőszakos kezekkel és eszközökkel igyekezzék megvalósítani tervét, melyeket még körvonalozni is nehéz.

Mikor aztán megtörtént a kitörés, midőn nyíltan és megbotránkoztató módon jutott kife-

jezőre a munkások elégtelensége, akkor az imézó körök, a kormány is figyelmét kezdett fordítani a dolagra, kezdette kutatni az elégtelenség okait, anketáltak, tanácskoztak s állítólag elrendelték a visszabályozó társulatoknál, hogy a munkásokat vegyék Bekés- és Csongrád-megyékből, mert így vége lesz a bajnak. Sőt még azzal is csillapítólag igyekeztek hatni a felzúgott kedélyekre, hogy a kormány kilátásba helyezte, miszerint az alföldi nagy transversalis műutat házilag fogja kiépíteni s ez által, munkát nyújt ezer meg ezer munkás kéznek, melyeknek mindenike a mindennapi kenyér után nyúl.

És alig hogy a szükséges frázisok elhangzottak, annak a hírére vesszük, hogy a kormány letett előbbeni terveiről s a műutat nem házilag építteti ki, hanem az egész építkezést átruházza valami vállalatra.

Hát ez ellen sem nekünk, sem másoknak nem lehetne kifogásunk, ha nem tudnák azt, hogy az ilyen vállalatok rendszerint külföldi vállalkozóknak adatnak át, akik elhozzák ide az ő embereiket, atyafiáikat, munkavezetőiket s csupán a vállalatok élén alkalmaznak egy néhány magyar embert, a kik a kormány közegei előtt reprezentáljanak. Ezelőtt az Alföld ellátta a felvidék tótságát is munkával, kenyérrel, most pedig a mi munkásaink is kenyér után kiabálnak mert előzőlötték az egész országot az idegen munkások. Cseh, morva és olasz munkás hemzseggel ezrével a Vaskapunál s ha valahol vizs-

bályozási, töltés vagy vasúti munkálatok folynak ott látjuk mindenütt a dígot, a ki két kerekű talicskájával elharácsolja a magyar kubikus elől a kercesetet, a szükséges kenyeret.

Pedig az alföldi magyar ember jó munkás, kitartó és értelmes. Mint kubikos munkásnak messze földön híre van a vásárhelyi és szegedi embernek s épen úgy beválik a vasúti munkálatoknál. A földmunkához kivétel nélkül ért valamennyi. Egyszerű paraszt emberek csinálták meg a legnagyobb precizitással a tiszai védtöltéseket, a szétágazó vasutakat, hogy szinte nem értjük, miért kell hát elnézni, miért kel, megengedni, hogy az idegen munkásoknak egy egész inváziója lepje el az országot s éhes rajként vesse magát reá minden vállalatra, mikor nálunk is meg van a kellő és szükséges munkaerő.

Fővárosi lapok írják, hogy ott évtizedek óta a nagy közmunkákat rendszeresen, idegen munkások végzik, középületeket, palotákat emelnek, csatornákat ásnak, közúti közlekedést létesítenek, roppant kiterjedésű vízvezetékeket építenek, sőt a dunai hidak építéséhez még hozzá sem kezdettek, már előzőlötték a fővárost egy csonó morva és cseh egész pereputtyostól, hogy még jó eleve kiszorítsák a magyar munkást a jövedelmezőnek ígérkező keresettől. Kinálkoznak ezek az emberek mindenfelé s elmennek mindenhová s a szelid magyar embert ezek a jött mentek kiszorítják tolakodásukkal minden vállalatról.

Ilát kérjük, nincsen ez ellen a szomorú

A SZARVAS ÉS VIDÉKE TÁRGYAJA

„Az öreg kecske is . . .”

Írta: VÁZNY JÁNOS.

Volt nekem, — jaj! csak már megállhatna egyszer a mult idő, — van nekem a Teleckai-dombok között egy gazdag nagybátyám. Oly gazdag, mint a milyen szegény vagyok jó magam, azért még sínes neki oly öröme az életben mint nekem. Egy gépezet az élete, mely megindult a bölcsönél s megáll a kopársónál. Nem ismeri ő az öröm és bánatot; az első nem, mert nem érezte az utóbbit, a másikat, mert az ő részét is öcsésének ajándékozta az igazságtalan orsz. Én boldogabb vagyok. Ő a nyár, én az ős. Az ő egeren folyton süit a nap, az enyémen néha-néha ragyogott ki az egy-egy aranyos kis leányka képében. Neki az sínes (hála Isten!) agglégény maradt. Egy év előtt jubiláta félszázados évfordulóját azon nagy napnak, melyen az első és utolsó kosarat kapta. A nagy trakta alatt elmondta ennek rövid történetét.

— Volt, ugymond, Topolyán egy szolgabíró s annak egy gyönyörű leánya: Matild. Talán ezt az egyet is azért teremtette az alkotó, hogy lássam, mily rémeket is tudna alkotni a sok szép között, ha akarna.

Szerelmes voltam Matildba, no, már az akkori divat szerint, nem úgy mint a mai fiatalság. Nem is sokat komédiáztam vele, hanem beállítottam hozzá s szóltam: Matild kiasszony! (akkor még a szobacicus se volt naszága!) én szeretem magát; akar-e feleségem lenni?
— Megkésért Bánóczy ur, volt a válasz.
— Hogy-hogy
— Kezem adtam annak, ki nemcsak engem szeret, hanem kit én is szeretek.
— Ajánlom magamat! Ezzel ott hagytam s egy födeles garabolyba pakolva a szerelmet, ballagtam a — koresmába. Nagyott mulattam a kosárral, amugy topolyaiasan s reggel korán Nachtmusikot adtam Matildnak. Nem akart felnyitni az ablak. Szép, hároméves ültető-sorfa állt az utcán s én a bögő tactusára szében sorra tördeltem a fakat. Kétszáz forint bírságba került, egyébb baj nem lett. Ma 50 éve ennek, azért mulatunk!

S itunk mint a kefekötő!
Nagybátyámat minden évben megszoktam látogatni nehogy majdan bizonyos írásnál elfeledje nevemet.
Hija, öreg, feled. Mult nyáron is nála voltam. Cudar rossz vize volt, nem ittam.
— Bátyám, de csak hátra vannak — Vásárhelytől, ilyen rossz vízzel rongják a gyomrakat, szóltam bátyámnak.
— Rontja ám az akasztófa öcsém, de nem én.

Azt se tudom, ittam-e az életemben vizet?! Bor, öcsém, bor!

— Viz, bátyám, viz!
— Ugy másszor hozz magaddal öcsém!
— Ha egyszer megkóstolná bátyám a vásárhelyi vizet, lemondana a borról, mint én.
— Csak ígyék öcsém a vásárhelyiek, ha olyan jó. Én az első csepp víztől felfordulnék.
— Küldök bátyám egy flaskóval.
— Majd megítatom a szakácsnémmal, úgy is elég vén, haljon meg tőle. — De hát öcsém, mit is emlegeted te Vásárhelyt?
— Ott lakom bátyám!
— Hogy a mennykőben?
— Beálltam Sanyaró Vendélnék.
— No, hát csak sanyarogj öcsém, majd csak elutazom már én a másvilágra.
— Nem bírom ki bátyám soká a sanyargást.
— No, addig is segítlek, csak ne expediály még egy darabig a temetőbe.
— Oh aranyos bátyám!
— Hanem még meglátogatlak öcsém!

Nagybátyám beváltotta szavát s egyszer csak beállított hozzám. Volt öröm Izraelben. Tudtam nem érdekli a templom, megkezdtem hát vele ebéd után a Nefejejsben s bevégeztük a Vadászban. Nem hagyunk el egy kávéházat se a világért. Nem izlett bátyámnak a bor, meg-megrázta tőle magát.

konkurencia ellen semmi orvosság s elnözhetik azt az intéző körök, hogy ezek a kétes elemek a civilizált világ ezen rongyai elárasszák az országot s kivigyék a mieink kezéből a kenyeret. Nincs senki, a ki elkiáltaná magát, hogy ki a betolakodókkal s munkát, kenyeret először a magyar embernek?!

Azt hisszük, hogy az alföldi megyék és városok törvényhatóságai ismerni fogják kötelességeiket s még idejekorán megteszik a szükséges lépéseket az iránt, hogy a transzversalis műút építésénél a munkásoknak biztosítsák a munkát s nem fogják elnehezíteni, hogy a hazánál dígók élődsi kolóniája elárassza a vidéket, a szájából rontva ki munkásainknak a keserű kenyeret.

Mi újság?

Kinevezés. A nagyváradi magyar királyi posta- és táviráda igazgatóság *Stern Mihályt* a szarvasi magyar királyi posta- és táviráda hivatalhoz gyakorukká nevezte ki.

Színészet Szarvason. Pesti Hász Lajos a kecskeméti színház igazgatója szintársulataival f. hó 24-én városunkba érkezett. Színház látogató közönségünknek melegen ajánlhatjuk a színi előadások látogatását, mert már a múlt évben előnyösen megismerttük. Pesti ez idén is magával hozta, s így reméljük közönség és igazgató egymással kölcsönösen meglesznek elégedve. Bemutató előadásul f. hó 25-én „A Boszorkányvár” című Beola Alajos által írt operette került színre, az előadás lefolyásáról s annak méltánylásáról legközelebbi számunkban referálunk.

Fényes úri esküvő ment végbe folyó hó 23-án délután 5 órakor az öcsödi ev. ref. templomban ugyanis akkor esküdtek örökösüget egymásnak, Baky Bejedek, pestmegyei számvető, és György Gizella úrhölgy. Az esketési szertartást, nagyhatású beszéd kíséretében nagytiszteletű Oláh Antal ottani lelkes végzte. Esküvő végzetével az egész fényes nász nép György Imre öcsödi foggyozó s öröm apa vendég szerető házához tért vissza. Felhőtlen boldogságot kívánunk az új párnak.

Halálozás. Geiszt Gyula csáki uradalmának számtartója, Monspart Gyula aug. 15-én este szélhűtés következtében meghalt. A lelkiismeretes, buzgó gazdatisztet hivatása teljesítésében érte a halál. Kint volt a cseplesnél s hirtelen rosszul lett. Fölsegítettek a kocsjára s a fogat elrohant vele, de mire beérkezett tisztli fákába, zokogó családja már csak a haloklót ölélhette, s a Kondosról kihozatott orvos csak a halál konstataálhatta. Geiszt Gyula nagybírtokos maga azonban síjtelt a haloklóhoz s igyekezett mindent elkövetni

hogy az orvos megérkezéséig életben tartsa, de hasztalan. A különben ceteros, 55 éves férfi menthetetlen volt. A haláleset, dacára annak, hogy a katasztrófától régen tartani lehetett, általános meglepetést és részvétet keltett. A boldogultat özvegye, édes anyja s három felnőtt gyermekén kívül négy kicsi árva siratja. Temetése aug. 17-én nagy részvét mellett történt s a csáki temetőben egykori elődje, Petőfi István mellé temették. A Geiszt család megható és elismerést keltő módon intézkedett a gyászszítségéről. A boldogult úgy is mint családapa, úgy is mint hivatalos, lelkiismeretes gazda, de társadalmi téren is kiváló férfi volt s közbizonyosságban állott. Békesség vele!

Új gazdatiszt. Lapunk múlt számába írtuk, hogy a csáki uradalom derek gazdatisztje Monspart Gyula váratlanul meghalt, helyébe Füzék Béla neveztetett ki.

Lóvásár. A katonaság részére fognak lovakat vásárolni. Szarvason szept. 16-án (szabán) 18 Óros hazán okt. 9.

A gyermekek beoltása himlő ellen szeptember 2-án d. u. 2 órakor kezdetet vesz.

A gyulai lovasut munkálatai serényen haladnak. Az a szándék, hogy szeptember derekán a közforgalomnak átadják, hihetleg teljesül.

Szerencsétlenség. A kondorosir. k. templom tornyainak építkezése körül szerencsétlenség történt, amennyiben az egyik napszámos-lányka, Kocsis Mari fejére egy tégladarab hullott a magából. A szegény lány élet-halál között lebeg, de a lelkiismeretes orvosi ápolásnak remélhetőleg sikerül őt megmenteni.

A millenáris kiállításra a bejelentési íveket a béke-megyei kiállítás között a napokban osztották ki, mely a bejelentési határidőn beül rendelkezési helyére küldendő.

A tét üdítése után újra a mindennapi munka veszi kezdetet, mert a fürdői idénynek immár nemsokára vége lesz és azért a legjobb, legkedvesebb szellemi szórakozás a „Köpes Családi Lapok” olvasása. E lap a nagyszámú jeles írók támogatása által magas tudalmi szinten áll. A legutóbbi számba írtak: Rudnyánszky Gyula, Kántor Imre, G. Büttner Julia, Gerő Imre, Borvath Sándor, Látkai Ö. Iona, Abonyi Árpád, Fodor József Imár, Monostori Károly és Serjess Lajos. A lap előfizetési ára egész évre 6 forint, félévre 3 forint, negyedévre 1 forint 50 krajt. Mutatvány számokat ingyen és bérmentve küldi a kiadóhivatal: Budapest V. Vadász utca 11 saját házában.

CSARNOK.

Az eltört „Polgári házasság”.

— Hum-ristikus élmény. —

Kicsike állomás a C-szaj li, de elég arra, hogy az ember agyon unja magát, a mi velem is megtörtén-

vén, végre 2 órai várakozásomra megérkezett a közvetlen személyvonat Mármaros-Sziget felé.

Felszálltunk, nem a híveles I-ső, vagy II-ik osztályba, hanem mivel IV-ik nincs, hát a III-ik osztályba. Figyelmemet környezetem megnézésétől, izlése- sen öltözött, csinos természetű, szép barna lány vontatol, kivel szemközt a kupé ablaka mellett foglaltam helyet.

Közvetlen szomszédságunkban egy fiatal ember s egy jól táplálkozott néni ült, külsejükről ítélve nem tarthattam semmit az udvarias bizalmasodás megkezdésétől. — Választékos bókkal megszólítottam szép utilársat, kinek szeméből a tetszés s jól esés érzete tükrözött felém.

Bátorságot nyerve bemutatkoztam Bakonyi Ignác személyében, melyre válaszul megtudtam, hogy Jüngrois Heléna ő nagyságával utazom.

Az ismerkedés aizny nem valami gyorsan ment, mert mire megtörtént 67. km. utat tettünk P.-Ladányig, esti 10 óra 55 p.-tól, éjjeli 1 ó. 3 percig, hol a midőn az átszállás kedves kellemetlenségei közt gyöngéd, óvó megfogásokkal szépemnek segédkeztem — a náni görbén nézett reám és tetteimet nem szívesen láttamozta.

Kedves olvasóm e kis bevezetés féle után ne légy kíváncsi, hogy Predeal, vagy M.-Sziget felé fogunk-e zónázni, mert azt végül megtudod, c helyett kísérj a villanyfényű gázzal világított étterembe.

Fekete kávézunk hármascskán, mert istennék hála az öreg náni, mint nagynéne hozzánk tartozik, negyedik a kezdeten említett adonis, ki holmi pecsenye félével terheli belsejét s közbe-közbe sanda-pillantást vett felénk és könyekével, alkalmatlankodik a náninak

Én feltve a gyorsan futó időt idyli dolgokról csevegtem a kedves Helénnek, illemesen szöve bele alkalmi példalóztatásokat. Érzelmünkbe 30 percnyi várakozás alatt már-már belemerültünk, midőn a vén náni minket fölriasztva fölsikolt:

„Ach mein Gott! Zie zind ein dumm!” Helén riadalommal ugrik fel, én oda pillantok, hát a náni sárgás-színű úi-köpenyém fél findzsa feketétől származott ríktó folt virít, lábaimnál pedig kanál és törött csésze esőrömpöl.

Liebe Tante — szól. Helén mosolygva — Zie zind schwarzgelb! Nyetésemet alig bírva tartani korholtam a fiatal embert, ki a nánit pecsétes oldalán dörzsölgetve kérte a bocsánatot.

Mint asszonynak, a vén náninak is megeregt a beszéde, kezdte a szegény fiut felmagasztalni s isten tudja meddig tart, ha a csöngetés beszállásra nem indit bennünket.

Élelmes fiatal emberünk a tolongásban kámforrá vált s nagy mulatságomra a náni megfizette a csészét, mire én védelmi fogásokra utalva karon fogtam Helént és a nénye duzogó kíséresével beszálltunk.

— Öcsém! van-e szőlőfereg a határban? — kérdé keserves arccal a nagybácsi.

— Nincs bátyám az itt nem élhet meg.

— Gondoltam, mert megöli az a tőke nedve, a mely ilyen bort terem.

— Igyék egy kis jó ártézit bátyám!

— Gyerek ne komédiázz!

Egett a pokol, savanyu képeket vágott a bácsi s hasztalan volt a locsolás.

— Öcsém! ittál már ártézit?

— Csakis azt bátyám!

Mutasd a kezéd, élsz-e?!

Bátyám tapogatta az üteret.

— Meghalok öcsém, szól komolyan bátyám, — de mit szól Topolya, ha Bánóczy szomjan mulik ki a világból. Hogyan hozzak oly gyalázatott községemre?! Nem oltja szomjamat a borotok, ej, miért nem hoztam egy hordó szerémit!!

— Viz. kell a tüze bátyám nem olaj.

— Csak olyan csunya neve ne lenne. Öcsém, ha meghalok tőle, meg ne mondd, hogy viz volt, hanem vásárhelyi fehérbor. — Már inni kell, látom. Hanem öcsém, lehet-e még gyónni? leszámolás nélkül nem marsirozok el a másvilágra.

— Késő már bátyám, nem találunk papot.

— Hát tinta, toll, papír van-e valahol?

— Van, van kedves bátyám. — Szepi hozzon papírt, tintát, — szóltam gyorsan a pincérnek.

— Most az egyszer gyors lába volt.

Nagybátyám írt: Végrendelet. Nem néztem tovább, hanem össze zedtem ka szírnőt, pincéret, pincérnőt, udvarost.

— No öcsém, hozz tanukat! szól bátyám, mikor a haddal oda értem.

— Itt vannak bátyám;

— Hallgas. ak meg mit olvasok.

„Végrendelet! Alutírott ezennel kijelentem, hogy minden ingó ingatlan vagyonom egyedüli örökösévé öcsémet, Bánóczy Gábort teszem. Kelt vásárhely, 1894. július 20. Bánóczy Tamás topolyai lakos sk. — Megértették, ugy írják alá miat tanuk.

Soha ily végrendeletet nem láttam.

— Neze öcsém, tedd a zsebedbe. Fizetek!

Bátyám fizetett s elindultunk a kut felé.

A torony óra még nem mutatott egészen nyolcat mikor a Janos-térre értünk Pgyyszerre megfogja bátyám a kezem.

— Öcsém! hát itt a kisasszonyok járnak a vizért?

— Dehogyan azok!

— Nézd azt a befűzöt derekú. A Bandiját, Matild se volt ilyen.

— Jöjjön bátyám a kuthoz, ott legelőtelti szemét.

Nagy bátyám ugy lépett mint egy draganyos, még a bajuszát is pödörte.

— Ég-e még a pokol? kérdém a medoncéhez érve.

— Más ég már öcsém! — Ejnye szép hugocskám nem adnál egy kis vizet? — szólította meg bátyám a szép vízfordót.

— Nagyon szívesen uram, tessék! szól a leány s nyújtotta a korsót.

Bátyám két kézre fogta a vizedényt, s szeméi folyton a leányon meredtek.

— Hát ígyk már az ur, biztatá a leány, meg-unva a várakozást.

Igaz hugom, el is feledtem, De hugom az oka. — No, öcsém, ha meghalok, ennek a szép hugomnak add oda a tárcát a zsebedből. Uram, segíts!

— Elég lesz bátyám! szóltam, mikor a korsó mindig fölebb-fölebb emelte fenekét.

Nagyott kiakogott a nagybácsi, mikor levette szájáról a korsót s alig tudott szóhoz jutni.

— Beh kár hogy meleg! sóhajtott végre... Öcsém, tapogass meg, nem állt el a szivdobogás?

— Dehogyan állt bátyám, jobban ver mint máskor.

— Hugom, annak magácska az oka.

— Én?

— Igen szép hugom. — De mondja csak, ez a sok szép lány mind testvére?

— Isten mentsen!

— Azt hittem, mert mind olyan szép.

Soha áldottabb sors. Négyen ültünk 10 személyű kupé részletben. Miért? A közlő a megmondhatója. Utitársunk szopós kisedével bajlakodott, a szopós mögötte magát s lassanként mély álomba merült.

Helén mellé ültem, a pikádó hajnal, mely üzte el a csillagok reszkedező fényét, bemosolygott hozzánk a kupé ablakának homályos üvegén. Álom helyett édesen merengtünk, úgy tetszett mintha a kisterkelt fogások természetesebbé kezdenének válni az érzelmek után neki merészkedve kezdém: „Polgári” — — de e szóra kacsoit számra tette, mosolyogva így szólt:

„Nem, én úgy nem akarok férjhez menni, igaz, hogy zsidó vagyok, de én keresztlyén módon, vagy Mózes törvénye szerint lépek házasságra.”

E szavak után merőn rám nézett és férfias határozottsággal kérdé: „Melyiket választja?”

Zavart határozatlansággal készültem a feleletre midőn a vonat megállt, „Huszt 1 pere!” hangzott harsányan, mert még zavarodottabban nyultam csomagom után, hölgyem nevetett és utánam kiáltotta: „Előrt a polgári házasság!”

Vasuti menetrend.

Érvényes 1893. május 1-től kezdve.

Szarvas-Mezőtúr

7415. sz. v. 7411. 7413. v.

Szarvas indul: 8:45 éjjel 9:33 d. e. 1:55 d. u.
Mező-Túr érk: 4:35 " 10:19 " 2:41 "

Mezőtúr-Szarvas,

7416. v. 7412. v. 7414. v.

Mező-Túr indul: 7:47 d. e. 12:35 d. u. 4:58 d. u.
Szarvas érk: 8:33 " 1:21 " 5:44 "

Arad-Budapest.

601. gy. 603. sz. 605. sz.

Arad ind: 8:20 d. e. 1:25 d. e. 9:15 este
Csaba érk: 9:29 " 12:58 d. u. 11:30 "
" ind: 9:25 " 1:23 d. u. 11:45 éjjel
Mező-Túr érk: 10:29 " 2:51 " 1:29 "
" ind: 10:30 " 2:59 " 1:33 "
Szolnok érk: 11:15 " 4:05 " 2:45 "
" ind: 11:22 " 4:20 " 3:00 "

Budapest-Arad.

602. gy. 604. sz. 606. sz.

Budapest ind: 1:55 d. u. 10:00 este d. e. 1:8
Szolnok érk: 3:53 " 11:04 " 1:07 éjjel
" ind: 4:02 " 11:14 " 1:37 "
Mező-Túr érk: 4:47 " 12:18 " 2:46 "
" ind: 4:48 " 12:26 " 2:49 "

— Jaj utam mi ártézi vízből mosdunk ám, nem patikából,

— Hát attól szépülnek a lányok?

— Igen bizony! . . .

— Hugocskám, vegye el ezt a tizest emlékebe attól az urtól, ki életébe tudtával először ivott vizet.

A szép kis hug a'ig akarta elfogadni, mert azt mondta, ő nem árulhatja a mindenki vizét. Végre emlékebe elfogadta.

Öcsém, kialudt a pokol! hanem azt mond most, mibe került ez a kut! — Ej, dehogyan nem csináltak a topolyaiakkal — osztán tudod hova?

— Nem tudom bátyám!

— Oda tudod a házam elé a kiss téve. Pompás helye lesz ott, magam is egy szép összeget adok, csak ott legyen: Megérdemli az áldozatot a — közölg. Öcsém, száz évig élök, ha ott gyönyörködhetek a kut közelében. — Tudod ott is van sok szép lány! ugy-e láttad?

— Láttam, szóltam szomoruán. Ej miért is kértóltattam meg a vizet?!

Soha ily harcosa nem volt Topolyan a községnek, mint a Nagybácsi, mikor beadta indítványát. — Én meg boszúból kívágtam a lapjokból is a baci nevét.

Csaba érk: 5:52 " 1:53 " 4:17 "
" ind: 5:57 " 1:13 " 4:37 "
Arad érk: 6:57 este 3:53 " 6:50 regge
(Érvényes 1893. november 25-től.)

Szarvas-Mezőhegyes.

Szarvas ind. regg 1 3:10 p. d. u.
Csabecsi " " 4:34 p. " " "
Kis-Szénás " " 5:18 p. d. u. 2:45 p
N-Szénás " " 5:54 p. d. u. 3:25 p
Oroskóza " " 6:27 p. d. u. 4:13 p
Tót-Komlós " " 7:15 d. d. " 11 p
Ambrózfalva " " 7:38 " " "
Pitvaros " " 7:55 " " "
Mezőhegyesre érk. " " 8:11 " " "

Mezőhegyes-Szarvas

Mezőhegyes ind. délelőtt 9:34 p. este 7:05 p
Pitvaros " " 9:54 p. este 7:24 p
Ambrózfalv. " " 10:07 p. este 7:37 p
Tót-Komlós " " 10:30 p. este 8:— p
Kardoskut " " 10:56 p. este 8:28 p
Oroskóza " " 11:06 p. este 8:50 p
N-Szénás " " 12:19 p. " " "
Kis-Szénás " " 12:28 p. " " "
Szarvasra érk. " " 1:42 p. " " "

Lapunkért felel a lapfőigazgató: SÁMUEL A.

HIRDETÉSEK.

Hirdetmény.

Egy jó házból való 3—4 gimnaziumot végzett úr új. Pól Károly vas üzletében Szarvason gyakornokul felvétetik.

Naponta!

Nálam friss kenyér kapható
barna 1 kil. — — — — — 8 kr.
fehér 1 kil. — — — — — 10 kr.

tisztelettel

POLLÁK KÁROLY
sütőnél
Szarvason.

BÖRÜZLET-NYITÁS!

Vannak azok a cipész, csizmadia és szijgyártó urakat érte itteni, hogy Szarvason a volt Braun-féle bőrkereskedés helyén egy újonnan berendezett bőr cipész és csizmadia-üzletnek, szerszámok és cipőfelsőrész üzletet nyitottunk. Hol minden bel- és külföldi bőrárak a legolcsóbban beszerezhetők, vidéki megrendelések olcsón gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

SIMKÓ és FEUERMANN

bőrkereskedőknél

Szarvason, Laudisz házban.

10 frton felül rendelvényeket vidékre bérmentve küldünk

... augusztus 1-től saját házban VI., Váci-körút 57^a sz.

MOSONI DRILL

gépészet Mosonban, (alakult 1856-ban)

ajánlja Mosonban a legújabb, egyszerűségben felülmúlhatatlan s több mint 14.000 példányban elterjedt

MOSONI DRILL és JUBILEUM DRILL

sorvetőgépeit leszállított árakon.

Megyei, Balassagyőr, Szentlőrinc, Mosonon DRILL legújabb, legegyszerűbb sorvetőt. 12-130 gmm, 145 és 160 gmm méretű. Laacke-féle szántóföldberonák 12-féle nagyságban. Laacke-féle szántóföldberonák. Kalkulyczok. Különféle magtár-rosta (33 frt), meglepő munkaképesség. VERTENY-féle FÜLLESTÖK. Szecskő-és réparatók stb. Átjegyzőkék bérmentve. Főraktár: BUDAPEST, 1894. augusztus 1-től saját ház VI., Váci-körút 57^a.

Alapított
1880.

Alapított
1880.

SAMUEL ADOLF

S Z A R V A S O N .

Nagy választékban kaphatók mindennemű

DISZES LEVÉLPAPIROK DOBOZOKBAN

DIVATOS ÜDVÖZLŐKÁRTYÁK

továbbá, diszművek, képeskönyvek, ifjusági iratok, albumok, emlékkönyvek, asztali mappák és mindennemű irodai eszközök a legjutányosabb árakon.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő és a legújabb divatu betűkkel felszerelt

GYORSSAJTOKÖNYVNYOMDÁJÁT

minden e szakmába vágó munkák, u. m.

gazdasági községi és egyházi táblázatok pénzüntézeti nyomtatványok

üzleti körlevelek és számlák,

szégnyomatu levélpapírok és borítékok,

báli és esketési meghívók eljegyzési és divatos névjegyek,

gyászjelentések stb.

 gyors- pontos és a legjutányosabb árbani elkészítésére.